

လှို င် စ ဂ င ပ

မြပုလဲခင်

မေတ္တာပလ္လင်နန်းထက်တာ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မချစ်သင့်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုမှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း တမ်းတမ်းတတ နင့်နင့်မူးမူး ချစ်နေတတ်တဲ့ ငါ့နှလုံးသားကို ရင်ခွဲပြီး ထုတ်ပစ်လို့ ရရင် ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သားအတွက် အသက်ရှင်နေရဦးမှာ ဖြစ်တဲ့ အတွက် အဲဒီလို မလုပ်နိုင်သေးပေမဲ့ လုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို တော့ အမြဲလုပ်နေမှာ ပါ။ အဲဒါကတော့ သံသရာ အဆက်ဆက်မှာ တစ်ဖက်သတ်ချစ် ဇွဲကြီးတတ်သော နှလုံးသားကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဖြစ်ပါရစေနဲ့ ဘုရားလို့ ဆုတောင်းနေခြင်းပါပဲ။

ထက်ဝန်းစော

အပိုင်း (၁)

အခန်း (၁)

အရုဏ်ဦးကို ပုတ်နှိုးတတ်သော ငှက်လေးများ ၏ နံနက်ချိန်ခါ တေး

သံသာသည် သူ့အတွက် နှိုးစက်သံများ ဖြစ်လေသည်။ ညက အရှိန်မပြ
ယ်တပြယ် ဖြစ်၍ ခေါင်းက ခပ်နောက်နောက်ပင် ရှိသေး
သော်ငြားလည်း သူ့အား အားပါးတရ ခွကာ ဖက်အိပ်နေသော နေဝန်း
စောက သူ့အတွက် အသက်ရှင်ဆေး အနာဂတ်အတွက် ခွန်အားတစ်ရပ်
ဖြစ်သဖြင့် သူသည် အလိုလို နိုးထလာသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ နေဝန်း
စော၏ လက်နှင့် ခြေများကို အသာအယာ ဖယ်ချပြီး အိပ်ရာမှ ထလိုက်
ရသည်။ ရေနွေးအိုးကို ဦးစွာ ကောက်တည်၊ ထမင်းအိုးအတွက် ဆန်အ
ရင်ဆေးထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ ကိုယ်လက်သန့်စင် မျက်နှာသစ်ခြင်း
အမှုကို လျင်မြန်စွာ လုပ်လိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ရေနွေးအိုး ဆူလာ
သောအခါ ရေနွေးအိုးနေရာ၌ ထမင်းအိုးကို နေရာပေးလိုက်ရသည်။ ဖ
ထီးနှင့် အမိုးကိုယ်တိုင် ခွဲလှမ်းပေးထားသော ငါးရုံခြောက်ပြားများကို
ရေဆေးပြီးနောက် ရေစစ် ထားလိုက်သည်။

ထမင်းအိုးနှပ်ပြီးမှ ထင်းမီးသွေး အကျန်ကလေးနှင့် ငါးခြောက်ကို ဖု
တ်ရန် ဖြစ်၏။ တစ်ဆက်တည်း သားအဖနှစ်ယောက်၏ အဝတ်အစား
တွေကို စုပြုပြီး ဇေလုံထဲထည့် ဆပ်ပြာမှုန့်နှင့် စိမ်ထားရသေးသည်။
ခေါင်းကို ကြည်လင်လန်းဆန်း သွားရန် စူပါကော်ဖီမစ် ပလိန်းတစ်ခွက်
ကို အရင် သောက်ချလိုက်၏။

ထမင်းအိုးရသည် နှင့် ငှဲ့ပြီး ထမင်းအိုးကို မီးလျှော့နှပ် ပြီးလျှင်
ငါးခြောက်ဖုတ် မွမ္မလေးဖြစ်အောင် ထုပြီး ဆီရွဲရွဲဆမ်း လိုက်သည်။ ပြီး
သည် နှင့် သစ်သား စားပွဲဝိုင်းကလေးပေါ်၌ ငါးခြောက်ပန်းကန်ကို အုပ်
ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် အဝတ်ကို အပြေးအလွှား လျှော်လိုက်သည်

။

ညက ရေတွင်းမှ ရေကို သစ်သားစည်ဝိုင်းထဲ အပြည့် ဖြည့်ပြီးသား

ဖြစ်သည်။ ။ ထိုရေကို သုံးကာ အဝတ်လျှော်ရင်း ရေချိုးလိုက်ပြီးမှ ရေကို ထပ်ငင်ကာ ဖြည့်ထားလိုက်သည်။ ။

အိမ်ထဲ၊ အိမ်သာထဲ သုံးရေများ ဖြည့်ပြီးချိန်လောက်တွင် သူရိန် နေမင်းက အရှေ့ဖျားဆီမှ ကိုယ်ထင်ပြုကာ တောက်ပစွာ ပေါ်လာချေပြီ။

အဝတ်များကို မီးဖိုဘက်ရှိ ထုတ်တန်းများ ၌ ချိတ်ဆွဲပြီး လှမ်းလိုက်သည်။ ။ ဒါမှ မိုးတွင်း၌ လည်း ပိုင်ရှင်မဲ့နေသော အိမ်ကလေးအတွင်း အဝတ်တို့ သည် မိုးလွတ်ကင်းစွာဖြင့် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နှင့် ခြောက်သွေ့မှုကို ခံယူရလိမ့်မည်။

"ဟေ့ကောင် ဖိုးခွား ထတော့ကွာ မင်းကွာ နေဖင်ထိုးနေပြီကွ"

သားတော်မောင်ကို ပွေ့ချီကာ အက်ကွဲထနေသော ပါးစုံကြီးနှစ်ဖက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် မွှေးကြူလိုက်သည် နှင့် သူ့မှာ အင်အားရပ်များ ပြည့်ဖြိုးလာရလေသည်။ ။ အိပ်မှုနံရံမှား ဖြစ်နေသော နေဝန်းစောက ...

"ဒီနေ့ ကျောင်းသွားဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲကွ"

"ဆရာမ ရိုက်လိမ့်မယ်"

"ဟေ ဘာဖြစ်လို့ လဲကွ"

ဆရာမဆိုသည် နှင့် သူ့မျက်ဝန်းဝယ် မေသူချို၏ ပုံရိပ်က ထင်ဟပ်လာလေသည်။ ။

မေသူချို။

သူ၏ ငယ်သူငယ်ချင်းမလေး မေသူချိုက သူတို့ ရွာက မူလတန်းကျောင်းလေးတွင် မူလတန်းပြဆရာမလေး ဖြစ်နေသည် မှာ သားတစ်

သက်ပင် ရှိနေပေပြီ။ ယခု သား၏ ဆရာမအဖြစ် သူတို့ ဆက်ဆံနေရသည် ။ ငယ်စဉ်မှ အရွယ်ရောက်စဉ်ကာလ သူနှင့်မေသူချိုတို့ ၏ ဆက်ဆံရေးအရ ရှိုးတိုးရှုန်းတန်း ဖြစ်စေခဲ့သော အကြောင်းအရာအားလုံးကို ပြည်ဖုံးကားချကာ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ထားလိုက်သည် နှင့် မေသူချိုနှင့် သူ၏ ဆက်ဆံရေးသည် ပကတိ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော သူငယ်ချင်း အနေအထားသို့ အော်တိုမက်တစ် ရောက်သွားလေတော့သည် ။

"အိမ်စာ မပြီးသေးလို့ "

"ဒီကောင်ကွာ ညက မေးတော့ မရှိဘူးဆိုကွ "

"သားအိပ်ချင်လို့ ညာပြောတာ "

နေဝန်းစောကို သူ စိုက်ကြည့်လိုက်သည် ။ နေဝန်းစောကို ဂရုတစိုက် ကြည့်မိလေတိုင်း သူ့နှလုံးသား၌ ရန်ခုန်သံ စည်းချက်တို့ မြန်ဆန်လာတတ်လေသည် ။

"မညာရဘူးလို့ ဖေဖေ ပြောတယ်လေ "

"မညာပါဘူး ခု သားရေးမယ် "

"အချိန်မရှိတော့ဘူးကွ ရော့ သွားတိုက်ရေချိုး မင်းအိမ်စာ စာအုပ်ပြစမ်း "

ဝလုံး တစ်မျက်နှာ။ မေသူချိုဆိုသော ဆရာမကလည်း သူလက်ရေး လှသကဲ့သို့ ကလေးတွေကိုလည်း သူ့လို ဖြစ်စေချင်သော စေတနာ အပြည့် ရှိပုံရသည် ။

လက်ရေးလှရဲ့ အခြေခံဖြစ်သော ဝလုံးကို မဝိုင်းမချင်း ရှေ့ဆက် မသင်ပေး။

"ဒီမှာ ဖေဖေ"

"ခွေးကောင် လူလည်ကျတယ်"

နေဝန်းစော သူ့အထာကို သိနေသူပီပီ သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ လက်ရေးလှ စာအုပ်ကလေးကို ကမန်းကတန်း ထုတ်ပြီး သူ့ပေါင်ပေါ် ပစ်ချပြီး သွားပွတ်တံလေး ဆွဲယူကာ အိမ်ရှေ့ဘက် ပြေးထွက်သွားလေသည်။ သူ ကျေနပ်စွာဖြင့် ပြုံးကာ သားဖြစ်သူ၏ လက်ရေးလှ စာအုပ်၌ ဝလုံးတစ်မျက်နှာကို ရေးပေးလိုက်ရလေသည်။

ဒီကောင်က ဝလုံးကိုပင် ရေးရမှာ ပျင်းသူ တစ်ယောက်ပေပဲ။ မဖြစ်ဘူး။ ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ သူ အလိုလိုက်၍ မဖြစ်။ ရေသာခိုတတ်သွားမည်။ အခြေခံညံ့သွားလျှင် သူ့အပြစ်မကင်း။ ညနေအချိန် အနည်းငယ် စောပြန်ပြီး သား၏ ကျောင်းစာအုပ်များကို စစ်ဆေးပေးပြီးမှ အိပ်ရာဝင်တာ ကောင်းမည်။

"ကျောင်းသားကြီး ပြီးပြီလား"

"ခွေးကောင်"

အိမ်ပေါ်သို့ ရေစက်လက် ကိုယ်တုံးလုံးလေးနှင့် တက် လာပြီး စပ်ဖြဖြလေး လှမ်းစလိုက်သော နေဝန်းစောအား အပြေးအလွှား ပွေ့ချီကာ မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် ရေများ ခြောက်သွေ့အောင် သုတ်ပေးလိုက်သည်။

ရင်ထဲ၌ သတိရမှုက လှစ်ကနဲ ပေါ်ပေါက်လာသေး၏။

ဒင်းသည် ရုပ်တင်မက အမူအကျင့်တွေကအစ ဒင်းအမေနှင့် သွားသွားတူနေခြင်းက သူ့နှလုံးသားကို တမင်ထုနှက်နေရန်အတွက် ကျိန်စာတိုက် ထားရစ်ခဲ့လေရော့ သလားဟု ။

အဖြူအစိမ်း တစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ပေးရင်း မေသူချိုအား ကျေးဇူး တင်မိသည်။ ဒီဝတ်စုံလေးလည်း မေသူချိုပဲ ဝယ်ပေးထားတာ ဖြစ်သ်။ ထမင်းပူပူနှင့် ငါးရုံခြောက်ဖုတ်ဆီဆမ်းကို သားအဖနှစ်ယောက် အားပါးတရ စားလိုက်ကြသည်။

"ဟေ့ကောင် ဖိုးခွား နွားနို့သောက်ဖို့ လည်း မင်းဗိုက်လည်း နေရာချ နံထားဦးလေကွာ"

"ရပါတယ် သားဗိုက်က ဗိုက်သူခိုးတဲ့ အမိုးက ပြောတာ ထည့်သ လောက် ဝင်တဲ့ ဗိုက်တဲ့ "

"အေး ဟုတ်မှာ ဟုတ်မှာ "

စားသောက်ခြင်းကိစ္စပြီးသည် နှင့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်တို့ ကို ထမင်းအိုး လွတ်ထဲ စုပြုံထည့် ရေလောင်းထည့်ခဲ့ပြီး မီးကြွင်းမီးကျန် များကို စစ်ဆေးလိုက်သည်။

အိမ်တံခါးများကို ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် ...

"ဖေဖေ လက်ရေးလှတယ် ဘဲရီးဂွတ်ရမှာ သေချာတယ်"

နေဝန်းစောက သူ့လက်ရေးကို ဝေဖန်လိုက်သေး၏။

"ဒါ နောက်ဆုံးပဲ ဖြစ်ပါစေ နောက်ဆိုရင် မင်းဆရာမကို ငါ ကိုယ်တိုင် တိုင်ပြောလိုက်မှာ "

"တိုင်ပြောနဲ့ "

"ဒါဆို ညတိုင်း အိမ်စာလုပ်ပြီးမှ အိပ်ရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ လေးစားပါတယ်"

နေဝန်းစောက ရွတ်နောက်နောက်နှင့် သူ့အား အလေးပင် ပြုလိုက်

သေးသည် ။

"ဒီကောင်ကွာ"

အိမ်ရှေ့ ကပြင်ထက်မှ သူ ဆင်းလိုက်ပြီး ကျောကုန်းပေးလိုက်သည် နှင့် နေဝန်းစောက သူ့ကျောပြင်ထက်သို့ ဝမ်းသာအားရ တက် လိုက် လေသည် ။ သူ့ရင်ထဲ၌ ကြည်နူးချမ်းမြေ့သွားသည် ။ သားအတွက် သူအ ကောင်းဆုံးသော လုပ်ဆောင်မှုတွေကို ထာဝရ ဖြည့်ဆည်းပေးနေခြင်း ဖြင့် သူ့ရင်ထဲက ဝေဒနာများကို ကုစားသွားနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူ ယုံကြည် လေသည် ။

"ဖေဖေ"

"ဘာလဲကွ"

"သား သူငယ်ချင်းတွေမှာ အမေရှိပြီး သားမှာ ကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ အမေ မရှိတာလဲဟင်"

"ဟင်"

သူ့ရင်ထဲ အာမေဠိတ်သံ မြည်ဟည်းသွားလေသည် ။ သူ အကြောက် ဆုံးသော မေးခွန်းကို ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်ဆိုတာ ကြိုတင် သိရှိထားပြီး ဖြစ်ပါလျက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသော အဖြေရှိမနေခြင်းက သူ၏ ပျော့ညံ့သော အားနည်းချက်တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်လေသည် ။

"ဟင် ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့ လဲလို့ "

"မင်းကလည်း ကွာ ကျောပေါ်ကနေ အေးအေးသက်သက်သာ လိုက် စမ်းပါကွ ဖေဖေမောတယ်"

သူ လောလောဆယ်တော့ ဖခင်အာဏာကို သုံးကာ သားဖြစ်သူအား

ဟန့်တားလိုက်ရုံမှ အပ ဘာမှ မတတ်နိုင်သေးချေ။ တကယ်တော့ "မင်း
အမေ သေပြီ"ဟူသော အဖြေပေးရန် သူ အတန်တန် စဉ်းစားခဲ့ဖူးသော်
လည်း ထိုသို့ ဖြေရန်ကိုပင် သူ့နှလုံးသားက မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်
နေမိခြင်းကိုတော့ သူ ကောင်းစွာ သိနေသည် ။ သူ့နှလုံးသား အနာတရ
ကြားကတောင် ချစ်ရလွန်းသူကို "သေပြီ" ဟူသော စကား မသုံးရန်
အောင်ပင် နေဝန်းစောမိခင်ကို စွဲလမ်းနေခြင်းက သူ့ဘဝအတွက်
အကြီးမားဆုံးသော အားနည်းချက်ပင် ဖြစ်လေသည် ။

အခန်း (၂)

"ဖိုးခွာ လာ လာ ရော့ နွားနို့နွေးနွေးလေးသောက်။ ဟော ဒီမှာ ထမင်းဘူး ဒီနေ့တော့ ဟင်းကောင်းတယ်။ မနေ့က တောင်ပိုင်းက ဝက် ပေါ်တယ်ဝေ့"

အမိုးက သူတို့ သားအဖအိမ်ပေါ်သို့ မတက်ခင်မှာ ပင် ဆီးကြိုပြီး ဝမ်းသာအားရနှင့် နေဝန်းစောအား သူ့ကျောထက်မှ လှမ်းချီလိုက်သည်။

။

ဒါ သူတို့ သားအဖ၏ နိစ္စရူဝ ကိစ္စဖြစ်နေသည် ။ မနက်စောစော ထမင်းတစ်နပ်စား ငါးခြောက်ရှိလျှင် ငါးခြောက်၊ မရှိလျှင်လည်း ငါးပိချက်၊ မရှိလျှင် ကြက်ဥကြော်၊ မရှိလျှင် သူ ကိုယ်တိုင် ပဲပြုတ်ပြီး မရှိရှိရာနှင့် နှစ်ပါးသွားပြီး နံနက်စောစော ဟာနေသော ဝမ်းကို ဖြည့်ပြီးလျှင် သူ ထမင်းလခ ပေးစားနေသော ဖထီးနှင့် အမိုးတို့ အိမ်သို့ဝင်၊ သားအတွက် ထမင်းဘူး၊ သူ့အတွက် ထမင်းဘူးကို ဝင်ယူ။ သားကို ကျောင်းပို့ပြီးနောက် သူက သစ်ထုတ်လုပ်ငန်းဆီသို့ ထွက်ခွာခဲ့သည် ။ သူ့အလုပ်က သစ်ထုတ်လုပ်ငန်း၌ ရှိသော သစ်လုံးတင်ကားများကို မောင်း၊ ဝန်ချီစက်မောင်း ဒါပဲဖြစ်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ ခရီးထွက်ရသည့် အခါလည်း ရှိသည် ။ ထိုအခါများ ၌ နေဝန်းစော၏ အိပ်ရာသည် အမိုးနှင့်ဖထီးကြားသို့ အလိုအလျောက် ရောက်သွားလေတော့သည် ။ အပြန်ကျောင်းကြိုကိစ္စက အမိုးတာဝန်။ အမိုးက နေဝန်းစောကို ကျောင်းကြိုကိစ္စက သူ့အိမ်မှာ

ပင် ညစာချက်ပြုတ်ကျွေးထားပြီး စောင့်ရှောက်ထားသည်။ နေဝင်ချိန် သူပြန်ရောက်လျှင် သူက နေဝန်းစောကို အမိုးတို့ အိမ်၌ ဝင်ခေါ်ချီပိုးရင်း သိုင်းကွက်နင်းကာ အိမ်သို့ ပြန်လာတတ်လေသည်။

"သနပ်ခါး လူးမယ် ဖိုးခွား"

သူ့အိမ်မှာ ကျောက်ပျဉ်မရှိသဖြင့် နေဝန်းစောကို သူ သနပ်ခါးမလူး ပေးခဲ့နိုင်ချေ။ အမိုးက နေဝန်းစောကို သနပ်ခါး လူးပေးသည်။ သူတို့ ခြံထွက် နွားနို့ပျစ်ပျစ်ကလေး တစ်ခွက်တိုက်သည်။ အချိန်တွေက အားလုံးကွက်တိပင်။

သူ အမိုးထံမှ နေဝန်းစောကို ချီပိုးပြီး ရွာဦးထိပ် ကျောင်းသို့ ဆက်လှမ်းခဲ့လေသည်။

"ဖေဖေ မေမေဆိုတာ ဖားမတွေလို ဥအုပြီး ထားသွားတတ်လို့ လား"

"ဟေ"

နေဝန်းစောက သူ့ရင်ထဲက မကြည်လင်သေးသော မေးခွန်းများ အတွက် သူ့အား မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက် ထုတ်နေပေဦးမည်။

"အင်း ဟုတ်တယ် ထားသွားလို့ မင်းမှာ အမေ မရှိတာပေါ့"

"သားသူငယ်ချင်း အမေတွေကတော့ ထားမသွားလို့ အမေ ရှိနေတာပေါ့နော်"

"အင်း"

"ဖေဖေ ညရောက်ရင် သားကို ဖားပုံပြင် ပြန်ပြောပြဦးနော်"

"အေးပါကွာ မင်း စကားသိပ် မများ စမ်းပါနဲ့ ဖေဖေက မင်းကို လည်း ချီရသေးတယ်။ စကားတွေကလည်း အများကြီး ပြောရတော့"

မောတာပေါ့ကွ"

သူ နေဝန်းစောထံမှ ထပ်မံ၍ မေးခွန်းများ ပေါ်လာမှာ ကို စိုးရိမ်စိတ် ဖြင့် တားမြစ်စကား ဆိုလိုက်ရသည်။ ။ လိမ္မာသော နေဝန်းစောက ...

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ သား မမေးတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သား နားမလည် ဘူး ဖေဖေ သားသူငယ်ချင်း အားလုံးမှာ အမေတွေ ရှိနေပြီး သားကျ တော့"

"သား ဖေဖေ ဘာပြောထားလဲ"

သူက လေသံမာမာနှင့် ဟန့်တား လိုက်လေသည်။ ။

မဟန့်တားလို့ ကလည်း မဖြစ်။ သား၏ မေးခွန်းများက သူ့နှလုံး သားကို ဆွဲကိုင်ညှစ်လိုက်သည့်နှယ် ခံစားရလေသည်။ ။ သူ့ခံစားမှုတို့ ပေါက်ကွဲလွင့်ပြန့်သွားမည် ဆိုပါက အလုပ်ခွင်၌ ထိခိုက်စေနိုင်မည်။ ဒီ အလုပ်မျိုး သူ လုပ်၍ မဖြစ်။ သားနေဝန်းစောအတွက် သူ့မှာ တာဝန် တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။

"ဟော ဆရာမ စောင့်နေပြီ ဖေဖေ သားကို အောက်ချပေး"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲကွ ခွံပေမယ်"

"ဆရာမက ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး တတ်ရမယ်လို့ သင်ထားတယ်။ ကို ယ့်လွယ်အိတ်ကိုယ်လွယ် ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေ ကိုယ်တိုင် သယ်ရမယ်။ နောင်တစ်ချိန် ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ယူရရုံတင် မကဘူး တိုင်းပြည်အတွက် လူ အများ ရဲ့ တာဝန်ကိုပါ ယူရမယ့်သူတွေက အဲ ... ဘာပါလိမ့်"

"ကိုင်းပါ မိကျောင်းမင်းရယ် စကားမများ ပါနဲ့ ချဆိုရင်လည်း ချပေး ပါ့မယ်"

သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သားအား ကျောထက်မှ ချပေးလိုက်ရသည် ။ သားက ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်၊ အမိုးထည့်ပေးသော ထမင်းချိုင့်ကို ဆွဲကာ သူ့ရှေ့မှ ကျော၍ သွားနှင့်သည် ။ သူ့ကိုယ်သူ တကယ့်ကျောင်းသားကြီး ဟန်ပန်မျိုး ဖြစ်သည် ။

မေသူချိုနှင့်သူ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည် ။

"ဟော နေဝန်းစော ဒီနေ့ မင်းတို့ အသင်း သန့်ရှင်းရေး မှတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျတာလဲ"

"ချိုင့်စောင့်ရလို့ ဆရာမ"

နေဝန်းစောသည် အကင်းပါးကာ လည်ဝယ်သော ကလေး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါချေ။

"မင်္ဂလာပါ ဆရာမ သားဝင်သွားတော့မယ်နော်"

"အေးအေး သွား သွား"

နေဝန်းစော ကျောင်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည် နှင့် သူ မေသူချိုနှင့် တစ်လှမ်းကွာရောက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖြစ်သွားလေသည် ။

"ထက်ဝန်းစော နင့်ကို ငါ ပြောစရာ ရှိတယ်။ နင် ညနေဘက်အား ရင် ငါ့အိမ်ဘက် ခဏလာခဲ့ပါလား"

သူ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ ညနေဘက် ဒီအချိန်တွေသည် သူ၏ စိတ်ကို ထွက်ပေါက်ပေးသည့် အချိန်တွေ ဖြစ်နေသည် ။ ညနေစောင်းမှ ညဘက်အချိန်များကို သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးချင်။ သားနေဝန်းစောနှင့် သူ နှစ်ယောက်တစ်ကမ္ဘာ အနေအထားနှင့် တစ်ယောက်သော သူ့ကိုသာ အန်တုရင်ဆိုင် အနိုင်ယူပြဖို့ သူ ကြိုးစားနေသည့် အချိန်ဖြစ်သည် ။

နှလုံးသားနှင့် သူ့ အပြိုင်စစ်ခင်းနေကြရာတွင် နှလုံးသားက ယနေ့ ထက်တိုင် သူ့အား အနိုင်ယူနေတုန်း ဖြစ်သည်။ ။

"ထက်ဝန်းစော"

မေသူချိုက စိတ်မရှည်သံနှင့် သူ့အား ခပ်ငေါက်ငေါက် ဆတ်ဆတ် လေး ခေါ်လိုက်သောအခါမှ သူက ...

"အင် အင် ဘာလဲ မေသူချို"

"နင် ဘယ်နေ့ လာနိုင်မလဲ"

မေသူချိုက သဘောကောင်းသော်လည်း မေသူချိုမိဘများက သူ့ အား သဘောမကျ။ သူငယ်ချင်းအဖြစ် ခေါ်ခေါ်ပြောပြော ရှိကြခြင်းကို တော့ မသိကျိုးနွံ ပြုထားကြသည်။ ။

"ငါက ညနေအပြန် မိုးချုပ်တယ်ဟ"

သူ ငြင်းဆန်ရန် ကြိုးစားကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဒါဖြင့် ပိတ်ရက် အိမ်လာခဲ့ သားကို မခေါ်လာနဲ့ သားကိစ္စ ပြောစရာ ရှိလို့ "

သူ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ။

"သားကိစ္စ ခုပြောလို့ မရဘူးလား"

ဖခင်တစ်ယောက်၏ မေတ္တာတရားဖြင့် သူ့စိတ်ထဲ စိုးရိမ်မှုက လွန် ကဲသွားသည်။ ။

"အချိန်မရဘူး ဟော ကျောင်းတက်ပြီ နင်ပြန်တော့"

ကျောင်းဝန်းအတွင်းမှ ပြန်လွင့်လာသော ကျောင်းတက် ခေါင်းလောင်းသံနှင့် အတူ မေသူချိုကပါ သူ့အား နှင်ထုတ်လိုက်သည်။ ။

မေသူချို ကျောင်းဝန်းခြံတံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီး ကျောင်း အဆောက်အုံရှိ ရာသို့ ဦးတည် လိုက်လေသည်။ ။

ထက်ဝန်းစောသည် မေသူချို၏ နောက်ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကနေ့ ညနေတော့ သူ အရက် လုံးဝ မသောက်တော့ ဘူး။ မေသူချို အိမ်ရှိရာသို့ ရောက်အောင်သွားပြီး သားအကြောင်းကို မေးမြန်းရမည်။

အခန်း (၃)

ကျောင်းတစ်ကျောင်းရှေ့ ဖြတ်သွားရန်အတွက် ခင်သိမ်မွေ့ ကားကို ဘီးလိုမ့်ရုံသာ လိုမ့်ပြီး သွားလာနေရသည်။ ။

ညနေပိုင်း ကျောင်းလွတ်ချိန်ဖြစ်၍ ကျောင်းရှေ့တွင် ကားများ ကျပ်သိပ်နေသည်။ ။ ကျောင်းသားကလေးတွေ မိခင်လက်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ ဖခင်လက်ကိုသော်လည်းကောင်း ဆွဲပြီး သွားလာနေသည် ကို မြင်လိုက်ရသည် နှင့် ခင်သိမ်မွေ့ဦး ရင်ဝယ် နာကျင် လာလေသည်။ ။

များ သောအားဖြင့် သူကားမောင်းလာတိုင်း ကျောင်း ပတ်ဝန်းကျင် ကို ရှောင်ရှားသည်။ ။ ယနေ့တော့ တည့်တည့်တိုးလေသည်။ ။

အိမ်တော်ထိန်း ဒေါ်ကြီးစိုးထံမှ ...

"သိမ်မွေ့ရေ ... အစ်ကိုကြီး သိပ်နေမကောင်းဘူး ထင်တယ်။ ။ ထမင်းလည်း မစားဘူး။ အခန်းထဲမှာ ပဲ မှိုန်းနေတာ တွေ့တယ်"

ဟု သတင်းပေးသည် နှင့် ကုမ္ပဏီမှ လုပ်လက်စ အလုပ်များကို လက်စဖြတ်ပြီး လာနေကျ လမ်းအတိုင်း ပြန်လာသည်။ ။ သူနေခဲ့သော ကျောင်းရှေ့ လမ်းတန်းက ဖြတ်သန်းလာစဉ် သူ့ရင်တွေ နာကျင်လာသည်။ ။ စူးနင့်နေအောင် နာကျင်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ။ နှလုံးသားထဲမှ အနာတရက ပြင်းပြင်းထန်ထန် သူ့အား နှိပ်စက်လေရာ သူ ဘယ်ဘက်ရင် အုံ့ကိုပင် လက်နှင့် ဖိလိုက်မိလေသည်။ ။

နှလုံးသားထဲမှ အနာတရသည် အခြားနေရာရှိ အနာတရများ ထက် အဆိုးရွားဆုံးသော အနာတရ ဖြစ်လေသည် ။ ရစ်သိုင်းဖွဲ့ငင်လာသော မျက်ရည်များကို ကျဆင်းခွင့် သူ မ ပြုနိုင်၊ မျက်တောင်ကို ပိုတ်ခတ်ကာ သူ သိမ်းဆည်းလိုက်သည် ။ သူ့ရွေးချယ်မှုအတွက် နောင်တဆိုတာ မရှိ စေရ။ သူ အာရုံလွှဲပြောင်းရန် အလို့ ဌာ ကားကန်ဆက်ကို လှမ်းဖွင့် လိုက်သည် ။

"မောင့်အချစ်မြား အသည်းမှာ စူး ရူးရပြီကောလေ"

ဂျလောက်။

သူ ကန်ဆက်ကို ချက်ချင်းပင် ပြန်ပိတ် လိုက်လေသည် ။ အလွမ်း အဆွေး ဟူသမျှတို့ ကို လေသံမျှပင် သူ မကြားချင် မမြင်ချင်ပါ။ သို့သော် သူရင်ထဲ၌ နာကျင်ဆွေးမြေ့ နေသည် ။ နှလုံးသားလေးက ထိလိုက်လျှင် ပင် ပဲ့ကြွေတော့မည့် သဏ္ဌာန် ရှိနေသည် ။

ကျောင်းကိုကျော်ဖြတ်ပြီးသွားမှ သူ၏ နာကျင်မှုတို့ က တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးသွားလိမ့်မည်ဟု သူထင်မှတ်ထားသော်လည်း ထင်မှတ်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်မလာချေ။

"ဘုရားရေ"

သူ့ရင်တွင်း အာမေဇိုတ်သံက သူ့အား ပုတ်နှိုးလိုက်သည် ။ သူ၏ ပါး ပြင်ထက်ဝယ် ပူနွေး စိုစွတ်သော သောကမြစ်ချောင်းတစ်စင်း လျှပ်တစ်ပြက် ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသွားပါပြီ ကောလား။ သူ ခပ်ကြမ်း ကြမ်းပင် မျက်ရည်များကို သုတ်ပစ် လိုက်လေသည် ။
